

เกิดดี

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

เทศน์พระ วันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๕๒

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

วันนี้วันอุโบสถ พรุ่งนี้เช้าพรรษา การเข้าพรรษามันมีหลายวัด ถ้าวัดเดียวก็ไม่ต้องพูด ถ้ามีหลายวัดนะ ถ้าทางนี้ถ้าสถานที่มันถือธุดงค์ไม่ได้ มันก็ไม่ต้องถือ ถ้าถือธุดงค์ได้ก็ถือธุดงค์

คำว่าถือธุดงค์เห็นไหม ตั้งสัจจะว่าตั้งแต่พรุ่งนี้ไปวันเข้าพรรษาต้องอธิษฐานพรรษา การอธิษฐานพรรษาว่า ๓ เดือนเราจะไม่เคลื่อนย้ายไปไหน ภายใน ๓ เดือนนี้เว้นไว้แต่พ่อแม่เจ็บไข้ได้ป่วย ครูบาอาจารย์เจ็บไข้ได้ป่วย ในวัดในวามีปัญหาเห็นไหม สัตตทากรณียะ คือสัตตทาหะได้ ๗ วัน สิ่งนี้เป็นธรรมวินัย

ธรรมวินัยพระพุทธเจ้าบัญญัติไว้แล้วเห็นไหม เราเป็นภิกษุ เราเป็นสงฆ์ มันต้องมีธรรมและวินัยเป็นที่พึ่งอาศัย เป็นศาสดาของเรา ถ้าเรามีธรรมเป็นที่พึ่งอาศัย เรากระทบซึ่งธรรมเห็นไหม

เราวขมาเป็นโศคลาภวาสนามากนะ เราเป็นพระเป็นเจ้ามีอำนาจวาสนามาก มีอำนาจวาสนามาเพราะอะไร คุณติ...คุณุตติโยมสิ ฤทธิสัทธ ฌราวาสเขา เวลาอยู่ในโลกมันร้อนทุกอย่างมันร้อนเห็นไหม

พระยสะมีปราสาท ๓ หลังเหมือนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า “ที่นี้เดือดร้อนหนอ ที่นี้วุ่นวายหนอ” ในโลกฆราวาสเป็นอย่างนั้นนะ ใครจะเชื่อไม่เชื่อ ใครจะมีความเห็นอย่างไรมันเรื่องของเขา ถ้าคำว่าเรื่องของเขานะ คำว่าเรื่องของเขาคือว่าคนที่ขาดสติ คนที่ไม่มีปัญญา เขาจะไม่เข้าใจเรื่องอย่างนี้ แต่คนที่มีสติมีปัญญาเห็นไหม เช่นว่าศาสนานี้มันเป็นเรื่องแก่นมนุษย์เห็นไหม

มนุษย์เห็นภัยในวิภูสงสาร เห็นภัยในการเกิดและการตาย ออกบวชเป็นพระ แต่เป็นภิกษุผู้เห็นภัยในวิภูสงสาร เขาจะเข้าใจไม่เข้าใจมันเรื่องของเขา ความหยาบความละเอียดของหัวใจของจิตใจมันต่างกัน

ความต่างกันเกิดมาจากอำนาจวาสนาเกิดมาจากกรรม กรรมของเขาเห็นใหม่ กรรมทำให้เขาหูตาบอด ทั้งๆ ที่ตาสว่าง หัวใจเบิกบานหูตาสว่างกระจ่างแจ้ง แต่ใจบอดบอดเพราะอะไร บอดเพราะกิเลสตัณหามันครอบงำไว้

แต่เราเป็นผู้ที่มีอำนาจวาสนาเห็นใหม่ เราได้ออกบวชเป็นภิกษุเป็นผู้ที่เห็นภัยในวิภูสงสาร ภัยในวิภูสงสารอะไรเป็นภัย สิ่งที่เป็นภัยกิเลสตัณหาทะยานอยากในหัวใจของเราเป็นภัย ถ้าเป็นภัยเราจะต่อสู้กับภัยได้อย่างไร ปารกชัญนะ นี้ปารกชัญเราจะฝัน เราจะบุกป่าไปเห็นใหม่ พระชุกคักๆ ชุกคักไป ถูกลงไปก็ทะเลกลงไป ถูกับคงไปตาบอดมืดบอด ถูไป ทุดันไป ดันมันตามกิเลสตัณหาทะยานอยากความเห็นแก่ตัว ดันไปอย่างนั้นความเห็นตนเป็นใหญ่

ธรรมวินัยของพระพุทธเจ้าเหยียบย่ำไปไม่เข้าใจ แต่ถ้าเป็นทะเลกลงไปเห็นใหม่ ก็ดันทุลังจะผ่านมันไปโดยที่ไม่มีปัญญา ไม่มีการใคร่ครวญ ไม่มีการดูแล แต่ถ้าเราเห็นภัยในวิภูสงสารเราจะมีธรรมและวินัย ธรรมและวินัยเป็นศาสดาของเรา เราต้องเอามาตรวจสอบในความรู้สึกรู้สึกของเราในใจของเรา

เรามีอำนาจวาสนา อำนาจวาสนาจริงๆนะ โลกที่เขาไม่มีโอกาสแบบเรา เขาไม่มีโอกาสแบบเรานะ แบบอยากจะได้บุญได้กุศล อยากจะประพฤติปฏิบัติ ทางของคฤหัสถ์เป็นทางคับแคบ เพราะมีอาชีพ มีหน้าที่การงานของเขา กว่าเขาจะทำหน้าที่การงานของเขา ตกเย็นขึ้นมาก่อนนอนไหว้พระไหว้เจ้าแล้วได้นั่งสมาธิ ชั่วโมง ๒ ชั่วโมงตามแต่มีโอกาสนะ ของเรานี้ ๒๔ ชั่วโมง ทางของคฤหัสถ์คับแคบ ทางของภิกษุกว้างขวาง

ทางกว้างขวางของเราเห็นใหม่ ไซ้ มนุษย์ ภิกษุ พระก็มาจากมนุษย์ พระก็มาจากคน คนก็ต้องมีปัจจัยเครื่องอาศัย ต้องมีบ้านมีเรือนมีที่อาศัย พระก็เหมือนกัน พระก็มาจากมนุษย์ มาจากคนมาบวชเป็นพระเห็นใหม่ ก็ต้องมีกุฏิวิหาร มีที่อยู่อาศัยเห็นใหม่ ต้องมีภิกขาจาร ต้องมีการถือชุกคักเห็นใหม่

พรุ่งนี้ไปจะอธิษฐานเข้าพรรษา เราจะตั้งัจจะว่าเราจะต่อสู้กับกิเลสเราอย่างไร กิเลสค้นหาความทะยานอยากมันเหยียบย่ำหัวใจเรา มันครอบงำใจเรา เราถึงได้ เป็นไปตามกรรม ต้องมาเกิดเป็นมนุษย์เห็นใหม่ แต่ยังมีหูดาสว่าง

เกิดมาพบพุทธศาสนา พุทธศาสนาเห็นใหม่ มีภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา เรา เป็นอุบาสก เราพยายามชวนชวาย พยายามหาทางออก อุบาสกก็สามารถประพฤติปฏิบัติ ได้

พระเจ้าสุทโธทนะเป็นพระอรหันต์ พาหิยะเป็นพระอรหันต์ เป็นฆราวาสนะ แต่ ขณะที่ เป็นฆราวาสเป็นพระอรหันต์เขาสร้างบุญกุศลของเขามา เรายังเป็นฆราวาสเราก็ ต้องทำมาหากิน เราก็ทางคับแคบ เราก็พยายามต่อสู้พยายามหาทางออก

แต่คนเราเกิดมาก็ต้องมีปัจจัยเครื่องอาศัย ก็ต้องแสวงหาเป็นเรื่องธรรมดา ทีนี้ พอกแสวงหาแล้วมันก็ผลิตผลิตไปกับโลก หรือการแสวงหาไปก็เกิดการเบียดเสียด เสียดสีกันในสังคม มีความทุกข์ความยาก มีแต่ค้นหาความทะยานอยากมันเหยียบย่ำ หัวใจ เวลาปฏิบัติมันก็ต้องทนกับแรงเสียดทานของกิเลสแล้ว ยังจะต้องพยายามให้มัน สงบเข้ามาอีกเห็นใหม่

เราเป็นภิกษุ เป็นผู้ที่ยาวมาในธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เรามีโอกาส บิณฑบาตมาเห็นใหม่ ถ้าพรุ่งนี้รุ่งดงค์มาถึงแล้ว เวลาโยมมาก็ต้องปฏิสังขาร เราก็ต้องพูดธรรมะให้เขาฟังบ้างเป็นธรรมดา

จะบอกว่าเห็นภัยในวัฏสงสาร บิณฑบาตมาก็ต้องรีบฉันก็ต้องรีบไปสิ ทำไมต้อง มานั่งเย็นเยื่อ ความว่าเย็นเยื่อใจเขาใจเราเห็นใหม่ ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา บริษัท ๔ ฉะนั้นบริษัท ๔ ปฏิสังขารต้อนรับกันด้วยความสมควร

แต่ไม่ใช่ไปคลุกคลีกับมัน ไปคลุกคลีจนไม่วิเวก เราพยายามรักษาความสงบ ความวิเวกไว้ แต่มันเป็นปฏิสังขารในบริษัทของเรา เราก็ต้องทำหน้าที่ของเราเห็นใหม่ เราเป็นผู้รับผิดชอบเราก็ต้องทำหน้าที่ เวลาบิณฑบาตมาแล้วก็ต้องแสดงธรรม เพื่อให้เขา ได้ฟังธรรม ให้จิตใจได้อาหารบ้าง ได้แต่อาหารบุญกุศลเป็นอมิส สิ่งที่เป็นอมิสได้ฟัง

ธรรมได้ปลุกเร้า ได้ปลุกปลอบหัวใจ ให้หัวใจนั้นมันเบิกบาน ให้หัวใจนั้นมีทางออก
เห็นใหม่

มันเป็นหน้าที่ของเรา ไม่ใช่เราอยากจะเจาะแจะ อยากจะคุยกับเขา อยากจะ
เสียเวลาไปกับเขา แล้วไม่เห็นหัวใจของพระ พระก็ต้องมานั่งเรียงท่องจำอาวูโส กันแต่
จากอาหารเสร็จแล้วก็มานั่งหลับหูหลับตา มาทนฟังอะไรก็ไม่รู้ ฟังอะไรก็ไม่รู้ เพราะ
หัวใจมันเป็นกิเลส มันต้องการกินอาหารเข้าไปเหยียวยามัน

แต่ถ้าเป็นธรรมนะ หัวใจเรามนุษย์เขาก็มีหัวใจเหมือนกัน เขาก็ต้องการอาหาร
ต้องการปัจจัยเครื่องอาศัยเหมือนกัน แต่เขาก็ฟังธรรม บางคนฟังธรรมแล้วรื่นเริงอา
หาญ บางคนก็เบื่อหน่าย ทำไมพระเขาพูดกันอย่างนั้นไม่ฉันอาหารกันสักทีเห็นใหม่ ถ้า
กิเลสมันเหยียบย่ำหัวใจนะ มันไม่เว้นหน้าพระหรือหน้าฆราวาสหรอก มีกิเลสก็คือกิเลส
มันก็เหยียบหัวใจทุกๆ ดวงนะ

แต่ถ้ามันไม่ปฏิบัติสัจธรรมเห็นใหม่ คารวะ ๖ ศาสนาจะมั่นคงได้เพราะด้วยการหมั่น
ประชุมกันเนื่องนิตย์ เลิกประชุมก็เลิกประชุมพร้อมกัน ฟังธรรมตามกติกา ทำหน้าที่การ
งานของเรา ศาสนาจะมั่นคงเห็นใหม่

แล้วเราเป็นหัวหน้า เป็นหน้าที่ของเราเห็นใหม่ ไม่ใช่เราสั่งสอนพระนะ ห้าม
ทำอย่างนั้น ห้ามทำอย่างนั้น แล้วหัวหน้าทำเองหมดเลย หัวหน้าทำก็เพราะหัวหน้ามี
หน้าที่ ถ้าหัวหน้าไม่ทำพระจะอยู่กันอย่างไรละ

โค ดูลิ...สัตว์มันยังมีหัวหน้าฝูงเห็นใหม่ หมูป่า หมูในป่าหัวหน้าฝูงมันคอยคุมฝูง
มันว่าฝูงมันต้องไปตามนะ มันอันตรายนะ ผิดพลาดไปนายพรานเขายังตายหมดคนนะ หัว
หน้าที่มีประสพการณ์ของเขา เขาจะรักษาฝูงของเขา

นี่ก็เหมือนกัน ในสังฆะ ในสงฆ์ หัวหน้าต้องรักษา หัวหน้าต้องมีหน้าที่กระทำ
หัวหน้าต้องรักษา มันมีบริษัท ๔ ภิกขุ ภิกขุณี อุบาสก อุบาสิกา มีอุบาสก อุบาสิกา เข้ามา
ยุ่งในศาสนา พระอานนท์ถามพระพุทธเจ้าว่า

“แล้วเวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรินิพพาน ภิกขุเราต้องมีการ
ปฏิบัติสัจธรรมกับพวกแม่ออก พวกผู้หญิง ควรทำอย่างไร”

“ถ้าไม่ได้พูดได้คุยกับเขาเลยดีที่สุด”

“อ้าว เวลาเขาเข้ามาถวายทาน เขาเข้ามาต้องคลุกคลีต้องปฏิสังขารกัน มันต้องทำกิจกรรมร่วมกันจะทำอย่างไร”

“ให้ตั้งสติไว้ เวลาพูดกับเขาให้ตั้งสติไว้แล้วต้อนรับไปตามหน้าที่นั่น”

นี่ก็เหมือนกัน เรามีหน้าที่ เพราะบริษัท ๔ เราเป็นเจ้าของศาสนา ถ้าบริษัท ๔ ไม่เอื้ออำนวยไม่เอื้อเกื้อกูลต่อกันศาสนาจะเจริญได้อย่างไร ภิกษุไซ่ อยู่ในป่าก็ได้ บิณฑบาตกับใครก็ได้ ได้ทั้งนั้น

แล้วฝ่ายคุณุหัตถ์ของเขา เขาก็ต้องการบุญกุศลของเขา อันนี้เป็นสิทธิของเขา แต่สิทธิของเราก็มี สิทธิของเราก็คือในวัดในอาวาสของเรา นี่สิทธิของเราเห็นไหม

วัดเป็นนิติบุคคล เจ้าอาวาสเป็นหัวหน้าเป็นผู้รับผิดชอบ มีอำนาจบัญชาการได้หมด ให้ไล่ออกจากวัดได้ถูกต้องตามกฎหมาย เพราะการแต่งตั้งเจ้าอาวาสสมเด็จพระสังฆราชตั้งไว้ให้เลย ให้เป็นผู้ที่ปกป้องศาสนา ให้ดูแลศาสนา ให้เห็นภัย ให้ดิเคื่อนในอาวาสนั้น ในสถานที่นั้น ใครผิดใครถูกจัดการได้ทั้งหมดเลย เจ้าอาวาสมีอำนาจเต็มที!

มีอำนาจแล้วไม่ใช่อำนาจนั้น มันเป็นผู้ที่ไม่ได้เป็นหัวหน้าโคนาฝูง หัวหน้าโคต้องรับผิดชอบต่อสิ่งที่เกิดขึ้นมาในวัด ในอะไรต่างๆ มันเป็นความรับผิดชอบของหัวหน้า หัวหน้าต้องดูแลรักษาเห็นไหม

ฉะนั้นเวลาบิณฑบาตมาแล้วปฏิสังขาร การต้อนรับมันมีตามกาลตามเวลา ถ้าวันไหนไม่มีคนเราก็ไม่เจาะเจาะกับใครเลย เราก็ไม่ต้องพูดอะไรทั้งสิ้น แต่ถ้ามีขึ้นมาแล้ว หัวใจของคนนะ หัวใจของคน..

หัวใจของเรา คุณสิ...คนเจ็บไข้ได้ป่วยเขาต้องการยา ต้องการต่างๆ ธรรมโอสธ ถ้ามีธรรมโอสธแสดงออกไปเป็นธรรมหรือเปล่า ถ้ากิเลสเต็มหัวใจพูดออกไปก็กิเลสทั้งนั้นนะ เอากิเลสกับกิเลสไปบวกรันมันไม่มีความหมายหรอก

แต่ถ้ามีกรรมแสดงออกเป็นกรรมบ้างใหม่ ถ้ากรรมออกมามันสะท้อนหัวใจนะ ถ้ามันสะท้อนหัวใจเห็นใหม่ คนที่มีคบอด คนที่มีความเจ็บช้ำน้ำใจ คนที่มีบาดแผล กรรมโอสถมันจะเข้าไปเยียวยาบาดแผลนั้น มันจะทำให้หัวใจนั้นมีความชุ่มชื้นขึ้นมา มันเป็นโอสถ มันเป็นหน้าที่การงานที่ต้องกระทำนั้น

นี่พูดถึงในการดำรงชีวิตนะ แต่หน้าที่ของเราเห็นใหม่ ทุกคนก็อยากจะมีทางกว้างขวาง ทุกคนก็อยากจะมีพ้นจากกิเลส แต่ในเมื่อเป็นไปโดยตามกรรม สัตว์โลกจำแนกสัตว์เกิดแตกต่างกันไป เขามีหน้าที่ของเขา เขามีกรรมของเขา

เราเป็นภิกษุนะ เรามีหน้าที่ของเรา หน้าที่ของเรามีอันเดียว ในปัจจุบันนี้เราบวชมาในศาสนาเห็นใหม่ เวลาไปหาอุปัชฌาย์ อุปัชฌาย์บวชมาเห็นใหม่ เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ ตั้งแต่อนุโลมปฏิโลมเห็นใหม่ ตั้งแต่พิจารณา เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ รุกขมูลเสนาสนัง ให้เราอยู่รูกขมูลอยู่ต่างๆ

นี่ชุดงควัตร ชุดงค์เห็นใหม่ การอยู่ป่าอยู่เขาต่างๆ นี่มันเป็นเครื่องขัดเกลากิเลส ขัดเกลาดี เราไม่พอใจทั้งนั้นนะ ใครบ้างจะพอใจ ถ้าอะไรมันตามใจกิเลส กิเลสมันพอใจ แต่สิ่งดีๆ งามๆ นั้น ของสวยๆ งามๆ ของดีๆ ชอบหมดละ ความชอบในกิเลสเห็นใหม่ สุกะ - อสุกะ สุกะความดีความงามต่างๆ

อสุกะ..อสุกะถ้ามันเห็นความเป็นอสุกะมันเห็นจริงตามจิตนะ ไม่ใช่อสุกะโดยคัตตจิตนะ เดี่ยวนี้มันคัตตจิตอสุกะกัน โนนก็อสุกะ นี่ก็อสุกะ มันอสุกะคัตตจิต ความคัตตจิตมันก็จะได้อะไรมา มันก็ได้เรื่องคัตตจิตทั้งนั้นนะ ให้มันเป็นความจริงขึ้นมา มันจะเป็นสุกะมันก็เป็นสุกะตามกรรม มันตามแต่อำนาจของคน พระสืวลีทำอะไรให้มันไม่มี มันก็มีอยู่วันยังค่ำ

คูสิ...สุกะมันไม่มีจะทำอย่างไรมันก็ไม่มี มันเป็นไปตามจริงทั้งนั้นนะ ถ้าตามจริงตามอำนาจวาสนาของมันที่มันจะมี ถ้ามันจะมีเราใช้สอยไปตามนั้น ถ้าใช้สอยตามนั้นเห็นใหม่ นี่มันน้อยสันโดษ มันมีแต่ตามมีตามได้เห็นใหม่

คูเราชุดงควัตรมา ชุดงค์ช้อวตรในป่าในเขา ชุดงค์ การไม่ถือชุดงค์เห็นใหม่ ภัตตามมาเรามีโอกาสเห็นใหม่ มันมีโอกาสถึงเวลาแล้วเขาจะมาเมื่อไหร่ก็ได้ เขามาแล้วเขา

มาถวายภัตตาหารของเขา เราก็ได้ขบได้ฉันตามนั้น แต่เราถือชุกตงควัตร เราไม่ต้องการ ฟังพาทจากเขา เราฟังพาทจากการบิณฑบาตของเรา ได้มากได้น้อยตามแต่อำนาจวาสนา ถ้า คุณมีอำนาจวาสนามันก็ได้ตามอำนาจวาสนาเห็นใหม่

คุณหลวงปู่ชอบลี เทวดามาใส่บาตร อย่างพวกเราถ้าต้องให้เทวดามาใส่บาตรรอด ตายหมดละ เทวดาที่ไหนจะมาใส่บาตรพวกเรา มีแต่ใจในหัวใจ ใครจะมาใส่บาตรให้กิน ก็กินจึ้นนั่นแหละ มันอยู่ที่อำนาจวาสนาของคนนะ เราทำตามอำนาจวาสนา เราไม่ต้องไป เทียบใคร มีอย่างใดใช้อย่างนั้น เราเลี้ยงชีพด้วยปถิแข็ง เราบิณฑบาตด้วยลำแข้งของเราเอง ความเป็นอยู่ของเราเห็นใหม่ ด้วยลำแข้งของเราเอง ถ้ามันทำด้วยลำแข้งของเรา เรา จะมีความมั่นคงของเรา

ถ้ามั่นคงของเราอยู่ที่ไหนก็ได้ จะไปที่ไหนก็ได้ พระเราเข้มแข็งเข้ามาจะออก ชุกตงค์เมื่อไหร่ก็ได้ จะไปที่ไหนก็ได้ แต่ถ้าพระเราอ่อนแอนะ จะต้องให้เขาอุปฐากอยู่ ตลอดเวลา จะไปที่ไหนก็ต้องให้เขาอุ้มไป ถ้าเขาอุ้มไปนะ ก็เป็นพระนะ เห็นภัยใน วัฏสงสาร เขาเป็นฆราวาสญาติโยมเขาต้องมีเวลาของเขา เขาจะมีเวลามาอุ้มเรา ตลอดเวลาหรือ แล้วไม่มีเวลาจะมาอุ้มเรา เราก็ต้องยื่นให้เราเข้มแข็งขึ้นมา เราเป็นผู้ที่มี อำนาจวาสนา อยู่ที่กาลเวลานั่งสมาธิ ๒๔ ชั่วโมง ตั้งแต่ ๓ เดือนนี้ไป ทุกวินาทีเป็นเวลา ที่ประพฤติปฏิบัติได้ทั้งหมด

ญาติโยมเขามีโอกาสอย่างนี้ใหม่ ใครมีโอกาอย่างนี้บ้าง เรามีอำนาจวาสนามาก เราได้บวชมา ภาษีก็ไม่ต้องเสีย ทุกอย่างยกเว้นให้หมดเลย การเกณฑ์ทหารถ้าล่วงใบแดง ขึ้นมา ถ้าตั้งใจว่าจะอยู่เกิน ๓ ปีขึ้นไปเขายกเว้นให้หมดเลย

แต่ก่อนนั้นนะ เขาจะบัญญัติกฎหมายมาเขาต้องเปิดช่องให้กับพระ เพราะอะไร เพราะชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ตัวศาสนาเป็นตัวสมาน น้ำ คูสิ การก่อสร้างอะไร ต่างๆ ถ้าไม่มีน้ำผสมปูน ไม่มีน้ำทำอะไรต่างๆ การก่อสร้างมันจะสำเร็จไปได้อย่างไร

ตัวศาสนาเห็นใหม่ ตั้งแต่กษัตริย์ลงมาเลย กษัตริย์ก็ยังกราบไหว้ครูบาอาจารย์ ตั้งแต่กษัตริย์มาจนถึงกระฎุมพี คนทุกชั้นชั้นเฉี่ยใจ เขาต้องมีศาสนาในหัวใจของเขา เรา เป็นตัวแทนศาสนา ศาสนาพระ เป็นตัวแทนในศาสนา แล้วในศาสนาเรามีธรรมะใน

หัวใจใหม่ ถ้าเรามีธรรมะอยู่ในหัวใจ เราจะเป็นตัวแทนศาสนาได้ด้วยความเป็นจริง เราจะเข้าใจเรื่องศาสนา

แต่ในปัจจุบันนี้เรามีความรู้จริงในเรื่องศาสนาใหม่ ถ้ามีความรู้จริงในเรื่องศาสนา ตอนนี้เรามีความรู้น้อยกว่าฆราวาสนะ ฆราวาสเขาศึกษามีความรู้มากกว่าเราเรื่องศาสนานะ เขาตีความศาสนาได้ดีกว่าเราทั้งนั้นเลย คุณติ เดียวนี้ฆราวาสสอนธรรมมากมหาศาลเลย แล้วสอนธรรมมันรู้ธรรมจริงใหม่ ถ้ามันรู้ธรรมจริงขึ้นมา ทำไมผมบนหัวมันยังโกนไม่ได้

เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ ถ้าเราโกนหัวของเราขึ้นมา ผมมันยังสละไม่ได้ การเสียดสละของใจ ใจที่มันเป็นธรรม แม้แต่ชีวิตนี้สละเพื่อรักษาธรรม ชีวิตนี้สละได้เลย การตายเป็นเรื่องธรรมดา การตายมันหลอกกัน สมมุติทั้งนั้น การตายไม่มีอะไร รู้ได้อย่างไร ไม่มีอะไรตาย ตายไม่ตายมันอยู่ตรงไหน ตายไม่ตายเวลาจิตมันหมดอายุขัยของมัน มันออกจากร่างไป เขาว่าเป็นคนตาย คนตายแล้วจิตมันไปไหน ตายแล้วจิตมันไปตรงไหน มันขับเคลื่อนไปตามเวรกรรมของมัน ถ้ามันขับเคลื่อนไปไหน ไปไหนของมัน มันรู้เห็นอย่างไร ถ้ามันมีธรรม การเกิดและการตาย มันไม่มีการเกิดการตาย กิเลสตายแล้วใจหมดแรงขบนี้ถ้ายังมีกิเลสอยู่นะ

บุพเพนิวาสานุสติญาณ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าย้อนอดีตชาติไปเห็นข้อมูลเดิมของจิต จุตุปปาตญาณถ้ากิเลสมันมีอยู่แรงขบมันต้องเป็นไปตามธรรมชาติของมัน มันต้องขับเคลื่อนไปธรรมชาติของมัน แล้วแรงขบอันนี้ อาสวกขยญาณทำแรงขบอันนี้หมดไป แรงขบ แรงเสียดสี แรงเสียดทาน แรงขับเคลื่อนของจิตไม่มี แล้วตัวจิตมันอยู่ไหน ใครเกิดใครตาย การเกิดการตายมันเกิดตายมาจากตรงไหน

สิ่งที่ทำมาถ้าจิตมันทำนะ เรามีอำนาจวาสนา เราจะรู้กันตรงนี้ไง เราเป็นตัวแทนของสงฆ์ เราเป็นตัวแทนเห็นใหม่ นี่เห็นใหม่จากสมมุติสงฆ์ แต่ถ้าใจเราเป็นธรรมขึ้นมาเห็นใหม่ เราทำขึ้นมา ครูบาอาจารย์ท่านพูดบ่อยนะ “ให้จับผิดตัวเอง เรามาประพฤติปฏิบัติ ตั้งแต่เข้าขึ้นมาเราทำอะไรผิดพลาดบ้าง เราคิดผิด เราทำผิด เราพูดผิด เรามีการกระทบกระเทือนต่อใครบ้าง เราได้ผิดพลาดในการกระทำของเรา ได้กระเทือนหัวใจของหมู่คณะคนใดบ้าง” เห็นไหม

ถ้าเราจับผิดใจเราได้ เราจะแก้ไขเราได้ เราจับผิดเราเอง เราแก้ไขใจเราเอง ถ้าใจเราเราดูความผิดของเรา ถ้าในความผิดในตัวเรา เราค้นอย่างไรก็ไม่เจอ ใครมันจะว่าเราผิด ใครมันจะจับผิดเราได้ ถ้าความผิดในหัวใจเรารื้ออঁค้น เราแสวงหามัน ทำลายมันจนเราทันมัน แล้วใครมันจะจับผิดเราได้

แต่มันจับได้ด้วยองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า บอกเลยในโลกธรรม ๘ นี้ เวลาพระเรามีแรงเสียดสีมีแรงต้านทานจากญาติโยม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพูดไว้ในธรรมว่า “ถ้าภิกษุเราโดนแรงเสียดสีคือโดนสังคมเขาจับผิด เขาโต้แย้งให้มองเรา ให้มององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะในแรงเสียดสีแรงเสียดทานโลกธรรม ๘ ไม่มีใครโดนรุนแรงเท่ากับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า”

ขณะที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นศาสดา เป็นพระอรหันต์นะ คุณิ นางมาคันทียาข้างคนมาดำ ลัทธิต่างๆ ข้างคนมาแก้งข้างคนมาทุกๆ อย่างเลย เพราะ! เพราะว่าการเผยแผ่ศาสนา ศาสนาคั้งเดิมมันมีอยู่แล้ว พุทธศาสนาแสดงออกไปเห็นใหม่

ทุกศาสนาเขาถือพระเจ้า ถือต่างๆ มีประเด็นที่เคารพบูชา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปฏิบัติหมดเลย! ปฏิบัติหมดเลย! ไม่มี! ไม่มี เทวดา อินทร์ พรหม ที่ไหนก็แล้วแต่ มันเป็นวาระ มันมีการเปลี่ยนแปลง แม้แต่พระอินทร์ก็ต้องหมดวาระ ทุกคนหมดวาระ เพราะว่าสรรพสิ่งโลกนี้เป็นอนิจจัง กาลเวลาเห็นใหม่ อายุขัยมันมีหมดเลย

ถ้าเป็นพระพุทธรูปเราเป็นหมดนะ สิ่งที่ว่าเคารพบูชาพระพุทธรูปปฏิบัติหมดเลย ให้เคารพบูชาธรรมเห็นใหม่ สัจจะ สัจจะความจริงเห็นใหม่ ไม่ให้ถือเคารพบูชาใครทั้งสิ้น ให้เคารพอรียสัจ สัจจะความจริงในหัวใจ ถ้าหัวใจมันเป็นสัจจะขึ้นมา มันรู้จริงเห็นจริงเห็นใหม่ แม้แต่อดีตชาติมันก็เห็นว่ามันสร้างสมมา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสร้างสมบุญญาธิการจากพระโพธิสัตว์จันมาเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในปัจจุบันนี้ แล้วถ้าไม่เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามันก็จะขับเคลื่อนไปข้างหน้าเห็นใหม่

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าเรารักษาใจของเรา เราดูแลใจของเรา เราชำระใจของเราเห็นใหม่ จนใจมันเป็นธรรมขึ้นมา ใจนี้มันเป็นธรรมขึ้นมามันเคารพใคร “ภิกษุทั้งหลาย เธอจงมีธรรมเป็นที่พึ่งเถิด อย่ามีอย่างอื่นเป็นที่พึ่งเลย”

ถ้าหัวใจมันเป็นธรรมขึ้นมาแล้วมันจะเคารพบูชาใคร มันจะเคารพบูชาใคร เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเห็นใหม่ พราหมณ์ต่างๆ จะมาต่อว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า อายุขัยน้อยกว่า เป็นพราหมณ์รุ่นน้องทำไมไม่เคารพผู้ใหญ่

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า “ในโลกลนี้ ในบรรดาสัตว์ ๒ เท้า เราไม่เห็นใครเลยที่เราควรจะเคารพบูชา ไม่มีใครเลย เราเป็นไก่ตัวแรกที่เจาะฟองไข่ออกมาจากอวิชา” ไม่มีใครเลย! แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะไปเคารพบูชาใครไม่ได้เลย นี่ไงเห็นใหม่ สิ่งต่างๆ พระพุทธเจ้าปฏิเสธหมด ลัทธิศาสนาต่างๆ เขาเคารพเขาบูชาของเขา เขามีที่พึ่งของเขา เขาไหว้วอนอ่อนวอนของเขา

ไหว้วอนมันเป็นสิ่งข้างนอก มันเป็นประเด็นอยู่ข้างนอกหัวใจเห็นใหม่ แต่ถ้าเราย้อนกลับมาบรรณญาณ ลัจจะ เรามีอำนาจาสนานะ ตั้งแต่ภายนอกเขาดูแลอุปนิสัยากอยู่ เราเกิดมาท่ามกลางศาสนาที่เจริญ ตั้งแต่หลวงปู่มั่น หลวงปู่เสาร์ ตอนหลวงปู่มั่น หลวงปู่เสาร์ ท่านออกวิเวกนะ ไม่มีใครเห็นดีเห็นงามด้วย ท่านจะต้องต่อสู้กับสังคม ท่านจะต้องต่อสู้กับกิเลสของท่านเอง ท่านต้องใช้ชีวิตของท่านทั้งชีวิตของท่านเลย เผยแผ่ธรรมะให้สังคมเขายอมรับเงื่อนไข ว่าสิ่งนั้นเป็นความจริงขึ้นมา พอเป็นจริงขึ้นมาสังคมเขายอมรับ

ในปัจจุบันนี้เราเกิดมาเราวขมาในพุทธศาสนา สังคมเขายอมรับเรื่องมรรคผล เขามีศรัทธาความเชื่อของเขา เขาอุปนิสัยากเรา เขาดูแลเราอย่างดีเลย ถ้าดูแลเราอย่างดี เราเป็นนักรบเห็นใหม่ เราจะเอาอะไรเป็นที่พึ่ง เป็นสิ่งที่ตอบสนองบุญกุศลของเขา เราถึงต้องตั้งสตินะ

สิ่งใดที่ได้มาก็ได้มาจากศรัทธาของเขา เขามีความเชื่อของเขา เขาหาของเขามา เขาทุนใส่หัวมา เขาต้องอธิษฐานก่อนถวายพระ แล้วพระเราเราเป็นนักรบ เราใช้สอยปัจจัยเครื่องอาศัย เราจะเอาบุญกุศลอย่างไรตอบสนองเขา เราต้องตั้งใจของเรานะ เราต้องทำของเราให้เป็นบุญกุศล ให้เราเชื่อตัวเราเองได้

ถ้าเราเชื่อตัวเองได้นะ สติมันจะเกิดอย่างไร สติเกิดขึ้นมาได้อย่างไร เรามีอำนาจวาสนาอย่างไร เราจะทำสติเราให้อยู่ให้ได้ เราต้องทำสมาธิเราให้ได้ ใครจะว่าอย่างไรมันเรื่องของเขา ความเป็นจริงนะ สันติภูฏิกโก ความรู้เฉพาะตน มันเป็นปัจจัยตั้งความเห็นเฉพาะหน้า

ถ้าความเห็นเฉพาะหน้า อันที่เป็นกรรมในปัจจุบัน กรรมที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางปัจจุบันกรรมเอาไว้ ปัจจุบันกรรม กรรมนี้มันเกิดขึ้นมาได้อย่างไร ไอ้ที่พูดออกมามันเป็นอดีตอนาคตทั้งนั้น สิ่งที่เป็นอดีตอนาคต เขาพูดออกมาเขาก็พูดผิด ไอ้เราก็หลงผิดในตัวเอง แล้วก็ยังไปฟังมาผิดๆ แล้วก็เอามาตั้งต้นผิด แล้วก็เริ่มปฏิบัติไปแล้วมันจะไปไหนล่ะ มันก็ลงทะเลนะสิ

เราไม่ต้องไปฟังใคร เราฟังเห็นใหม่ มีศรัทธาความเชื่อ กาลามสูตรไม่ให้เชื่อใครเลย ไม่ให้เชื่อใครเลยมันก็คือค้าน เรามีศรัทธาไง เราเปิดรับต่างๆ แต่ไม่ใช่ นั่นคือเป้าหมาย เราเปิดรับในทฤษฎีต่างๆ ทั้งสิ้น แต่ไม่ใช่คำตอบ เราเปิดรับ เรามีศรัทธา คำว่าศรัทธาคือเปิดรับทั้งนั้นทางที่ก้าวเดิน แต่คำตอบไม่มี คำตอบเดียวมันจะตอบในใจนี้ ถ้าใจมันเป็นไป มันจะตอบมาในหัวใจนี้ ถ้าหัวใจตอบขึ้นมาเห็นใหม่ นี่ก็สันติภูฏิกโก มันเป็นขึ้นมาแล้วมันจะไปกลัวใคร คำว่ากลัวใครไม่กลัวใครมันต้องมีเหตุผลด้วย

ความกล้าหาญมันมีมีจกกับมีสัมมานะ ถ้าพูดถึงความกล้าหาญที่เป็นสัมมา มันก็ทำลายเขาได้ทั้งนั้น ทุดัน มันก็ดันไปจนหมุ่คณะนี้แตกหมด แต่ถ้ามันมีเหตุมีผลของมัน ความกล้าหาญที่มีเหตุมีผล มันกล้าหาญในความจริง กล้าหาญในการนั่งตลอดรุ่ง กล้าหาญในการทำความดี กล้าหาญในการมีจุดยืนที่เราจะทำดี สังคมมันจะแรงขนาดไหน ให้มันว่ามา

สังคมนะ คนโง่มากกว่าคนฉลาดมาก ในโลกนี้มันคนโง่มาก แล้วคนโง่มันตีเนียนมันจะไปฟังอะไรกับคนโง่ คนฉลาดครูบาอาจารย์ท่านพูดคำเดียว สิ่งนั้นเป็นจริงหรือไม่จริงเราเอามาพิสูจน์เห็นใหม่

เราเกิดมาเป็นมนุษย์มีอำนาจวาสนามาก เราเห็นคุณค่าของหัวใจของคนจริงๆ คุณค่าของความรู้ดี มีเงินมีทองนะ เรามีเงินมีทองเป็นล้าน เป็นหลายๆ ล้านเก็บไว้นะ

ถ้ามันหายไปหรือเราไม่รู้ เราก็ไม่มีความเสียใจกับมัน หรือมันจะมีมากมีน้อยขนาดไหน เราเก็บไว้เป็นสมบัติของเราเราก็รับรู้เท่านั้น

แต่ถ้าจิตมันเป็นธรรมขึ้นมา จิตมันได้สัมผัสสมาธิ มันมีความถูกต้องของมันนะ มันตื่นตื่น มันตื่นตัวขึ้นมา คนเรตื่นตัว คนเรารู้สึกตัว คนเราเจียมตัว เห็นใหม่ในพุทธศาสนา ในเอเชียตะวันออกเฉียงของเราให้อ่อนนุ่มถ่อมตน

แต่ในทางตะวันตกเขาบอกว่า อย่างนี้ทำให้คนไม่กล้าหาญ คนเราต้องก้าวร้าว เดี่ยวนี้ถึงบอกว่ามีอิโก้ มีอะไรนะ มีไอคิว อีคิวนะ สิ่งต่างๆ อารมณ์ อีคิว มีสติสัมปชัญญะในทางอารมณ์ ต้องมี! ถ้าไม่มีเพราะถึงที่สุดไปแล้ว พยายามไอคิวสูงๆ พยายามแสดงออกให้เต็มที่เลย การแสดงออกจนเดี๋ยวนี้ทุนนิยมเห็นใหม่ สูงที่สุดแล้ว กลายเป็นแชร์ลูกโซ่ มันไม่มีผลตอบแทน ก็ต้องมีผลตอบแทน เอาส่วนต่างนั้นขึ้นมา เพื่อจะเอาส่วนต่างนั้นมาอวดอ้างกัน มันเป็นไปไม่ได้ ถึงที่สุดมันเป็นไปไม่ได้หรอก ทุนนิยมเป็นไปไม่ได้เห็นใหม่ นี่พูดถึงทางโลกเห็นใหม่

แล้วเป็นในทางธรรมของเราละ คำว่าอ่อนนุ่มถ่อมตน เราไปมองกันว่า คำว่าอ่อนนุ่มถ่อมตนคือคนงอมืองอเท้า การอ่อนนุ่มถ่อมตนคือหัวใจที่เป็นธรรม สิ่งที่เป็นธรรมในหัวใจมันอ่อนนุ่มถ่อมตนของมัน มันเห็นคุณค่าที่ว่าเราจะได้สิ่งนี้มา เราลงทุนลงแรงมาขนาดไหน แล้วเราจะเอาสิ่งนี้ เหมือนน้ำพริกจะไปละลายแม่น้ำ มันมีความหมายอะไร น้ำพริกมันเข้มข้นนะ ถ้ามันอยู่ในถ้วยของมัน น้ำพริกนะรสชาติเข้มข้นมากเลย ลงไปในแม่น้ำนะ มันมีแต่รสชาติของน้ำ รสชาติน้ำพริกหายไปหมดเลย

รสชาติในหัวใจของเราไง น้ำพริกในหัวใจเรา ในรูปของหัวใจมันเข้มข้น ถ้ามันเข้มข้น คนที่เขาต้องการความเข้มข้น คนที่เขารู้ธรรมของเขาเขาแสวงหา แต่คนที่ไม่แสวงหา เราจะเอาน้ำพริกนี้ไปละลายแม่น้ำ เขาจะได้อะไรขึ้นมา คนที่หัวใจเป็นธรรม เขาจะเข้าใจนะ เข้าใจว่าสิ่งนี้ก็จะหามา รสชาติของน้ำพริก รสชาติของความเข้มข้นทางโลกเขาไม่ต้องการ เพราะอะไร เพราะมันแสบปากแสบฟันปวดร้อนเห็นใหม่

แต่ธรรมะมันต้องเข้มข้น ถ้าไม่เข้มข้นกิเลสมันครอบหัว กิเลสมันมีกำลังมากกว่า กิเลสค้นหาความทะยานอยากในหัวใจของเรานี้นะ มันเป็นอนุสัย มันอยู่มากับใจ มันเกิด

มากับใจ มันอยู่กับใจไปตลอดนะ คุณญามารลี สถานที่ของมาร มารนะ เรามีบ้านมีเรือน เป็นที่อาศัย กิเลสนะมันมีหัวใจ มีภพ มีสถานที่ที่อาศัยของมัน

เวลากิเลสมันเกิดขึ้นใหม่ มันเกิดขึ้นมาจากใจ แล้วเวลามันตายมันตายไปไหนล่ะ กิเลสมันตายได้ ถ้ากิเลสกับใจมันเป็นอันเดียวกัน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จะเกิดมาไม่ได้ เขาว่ากรรมตายตัวๆ ถ้ากรรมตายตัวแล้วพระอรหันต์จะเกิดไม่ได้ กรรมเห็นใหม่ กรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กัน เราต้องเชื่อตามกรรม ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว

กรรมดีจะเข้าไปสะสางให้มันสะอาดขึ้นมา กรรมชั่วมันเข้าไปผูกไปมัดทำให้ชั่ว กรรมดีขึ้นมามันก็เข้าไปทำความสะอาดขึ้นมา ถึงที่สุดกิเลสมันต้องขาดออกไป ขาดออกไป พอขาดเป็นชั้นเป็นตอนเข้าไปถึงที่สุดมันทำลายหมดนะ ทำลายหัวใจหมดจน ขาวสะอาดหมดเลย

คำว่า “ขาวสะอาด” ขาวสะอาดเพราะอะไร เพราะนิพพานมันมีอยู่ สิ่งที่มีมัน สกปรกทำให้มันสะอาดแล้ว สิ่งใดที่มีมันเหลืออะไรอยู่ สิ่งที่เหลือเห็นใหม่ คำพูดว่าว่างๆ ว่างๆ ว่างๆ นี้เราพูดว่าว่างได้ถึงชั้นพระอนาคามี แต่เกินกว่านั้นไปพูดได้อย่างไร พูดอะไรออกมาเป็นสมมุติทั้งหมด ถึงที่สุดแล้วที่คำพูดมันสมมุติทั้งนั้น ถึงที่สุดแล้ว นิพพานพูดไม่ได้ พูดไม่ได้หรอก แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ารู้ขนาดที่ว่า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่พูดเรื่องนิพพานคืออะไร

เพียงแค่เปรียบเทียบ เวลาคนมาถามว่านิพพานคืออะไร หรือว่าเวลากราบองค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ “สิ่งใดที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพูดได้ พอที่จะทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจ ขอให้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพูดเถิด ข้าพเจ้าจะรับ ฟังเอง” สิ่งต่างๆ เห็นใหม่

แต่เนื้เวลาไปพูดกันในลักษณะต่างๆ มันเป็นความเห็นของจิต ความเห็นของจิต ตมยปัญญา ถ้าจิตตมยปัญญา คำว่าจิตตมยปัญญา มันไม่เป็นความจริง! ไม่เป็นความจริง หรือ เป็นของชั่วคราวทั้งหมด มันจริงตามสมมุติ จริงตามจิตตมยปัญญา ไม่เป็นตามความเป็นจริง ถ้าเป็นจริงเพราะจิตตมยปัญญามันเปลี่ยนแปลงไป มันเป็นอนิจจังไป มันเปลี่ยนแปลง ถึงเวลามันเปลี่ยนแปลงไปแล้ว มันก็ต้องมีนิพพานบ่อยๆ

ต้องมีนิพพานบ่อยๆ นะ มีจินตนาการบ่อยๆ มีการพูดบ่อยๆ มันก็เป็น โลกๆหมด นะ เห็นใหม่ไม่ให้เชื่อ กาลามสูตรไม่ให้เชื่ออะไรต่างๆ ทั้งสิ้น แต่มีศรัทธา ฟังธรรมของ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วเราทำ

เรามีสังขะนะ เราเป็นพระที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพยากรณ์ไว้ใน พระไตรปิฎก “กึ่งพุทธกาลศาสนาจะเจริญอีกหนหนึ่ง” เราเกิดมาช่วงของศาสนาที่เจริญ ถ้าเกิดมาช่วงสมัยหลวงปู่่มั่นนะเจริญ แต่สมัยหลวงปู่่มั่น หลวงปู่่มั่นก็ทุกข์ยาก เพราะ สังคมยังไม่เข้าใจ ครูบาอาจารย์ หลวงปู่่มั่น หลวงปู่ชობ ประวัติหลวงปู่ชობรูปองค์ไปนะ จะมีเกลืออยู่ในกระบอกไม้ไผ่ ให้ปะขาวรูปองค์ไป ไม่มีใครรับรู้ ยุ่งกับพวกเราเลย ต่างคน ต่างไม่เข้าใจ

แต่เพราะครูบาอาจารย์ของเรา ชีวิตทั้งชีวิตเลยวางธรรมและวินัยอันนี้ไว้ แล้วเรา เกิดตอนนี้เห็นใหม่ สังคมกำลังฮือฮา ฮือฮาถึงผลไง แต่คนที่ทำถึงผลมันมีใครบ้างละ แล้วสังคมเขาฮือฮา แต่เราไม่ใช่สังคม เราเป็นภิกษุ เราเป็นพระ เราเป็นผู้เห็นภัยใน วัฏสงสาร เราต้องทำตามความเป็นจริง เราจะไม่ฮือฮาไปกับใคร ไม่ถือนมกลตื้นขาว ไม่ ถือนมกลตื้นขาวนะ!

เราเป็นพระ ต้องถือพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ พระรัตนตรัยเป็นที่พึ่ง ถ้าไม่ ถือพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์นะ เราขาดจากไตรสรณคมน์ ขาดจากสามเณร สามเณร จะเป็นพระได้อย่างไร เห็นไหม

แต่โลกเขาว่ากันไปตามโลกของเขา อันนั้นมันเรื่องของโลก เรื่องของพระเราเห็น ใหม่ เราเป็นผู้ที่มีอำนาจวาสนาแล้ว เราต้องทำใจของเราให้เข้าสู่หลักความจริง ให้เข้าสู่ หลักธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ใจเรานะ เราพยายามรื้อค้นมัน ต้องพลิก แผลง

เหล็ก! เขาจะตีเหล็กเห็นไหม เขาจะต้องเผาไฟมันจนกว่ามันถึงอุณหภูมิที่มัน สมควรที่เขาจะตีของเขา เหล็กเขายังตีขึ้นมาเป็นวัสดุที่เขาต้องการได้ ใจของเรา ก็ เหมือนกัน ใจของเราดิบบๆ นะ ใจของเราสมมุติทั้งนั้น ใจของเรากิเลสเต็มหัวใจเลย แล้ว บอกว่ามันพิจารณา มันใช้ปัญญา เหล็กเขาตี เหล็กดิบบๆ นะ เหล็กที่มันยังไม่ได้เผาไฟ ตี

ไปมันก็แตกหาคณะ ดีไปมันก็บู๊ไปตามแรงของก้อน แต่มันจะเป็นตามความพอใจใหม่

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าเราไม่ทำความสงบของใจเข้ามา เราไม่มีตบะธรรมแผดเผามัน ตบะธรรม ตบะเห็นใหม่ สติปัญญาแผดเผา มัน แผดเผาหัวใจของเราเห็นใหม่ คนจะดีได้ ด้วยการกระทำ คนจะดีได้ไม่ใช่การยกย่อง คนจะดีได้ไม่ใช่ชาติ ไม่ใช่ตระกูล ไม่ใช่การเกิด ไม่ใช่บวชเป็นพระ!

บวชเป็นพระหัวโล้นๆ ไอ้ตอกมันบวช มันมีเงินมากกว่าเรามาก ไอ้ตอกนะ หลวงตาก ๑ ภาค ๒ มันทำเงินเท่าไร บวชอย่างนั้น บวชโดยสมมุติใช้ใหม่ เราก็บวชโดยสมมุติเหมือนกัน ไม่ใช่ดีด้วยการบวช ไม่ใช่ดีด้วยการเกิด ไม่ใช่ดีด้วยการเป็นพระ มันดีที่การกระทำ เราต้องทำดีของเราละ ใครจะดีใครจะชมนั้นมันปากของเขา คนโง่ คนฉลาด คนโง่มากมันพูดขนาดไหนก็เรื่องของมันนะ ไอ้คนฉลาดครูบาอาจารย์ของเราดีคำเดียวก็เป็นประโยชน์

ความเป็นประโยชน์อันนี้ ธรรมวินัยเราศึกษาขึ้นไปแล้ว ธรรมวินัยเวลาพระไตรปิฎกเห็นใหม่ พระไตรปิฎกพูดไว้ว่าอย่างไร อย่าตะแบง อย่าเอาใจนี้เข้าไปบิดว่าอันนี้ไม่ใช่ อันนี้อรุณมันแต่งขึ้นมา มันเป็นพระไตรปิฎกเห็นใหม่ สื่อความหมายนี้สื่ออย่างไรก็ได้ แต่เราตีความของเราอย่างไร

ถ้าเราตีความ ตบะธรรมเผาเข้ามา เผาใจเข้ามา “เอ็งมีความรู้อย่างไร เอ็งมีความเห็นอย่างไร” นี่มันเป็นธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าละ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางธรรมและวินัยไว้แล้วละ เอ็งปฏิบัติ มันไม่ใช่พอเป็นพระขึ้นมา เราเป็นพระเรามีสิทธิเห็นใหม่ เป็นพระขึ้นมาเป็นใหม่ ประชาชนเขาศรัทธา

คูสิ ฉันทเป็นพระนะ ฉันทเป็นพระต้องอุปัฏฐากฉันทนะ ต้องเชื่อฟังฉันทนะ ทำไมต้องเชื่อ! เขาเป็นหนี่อะไรต้องไปเชื่อเรา เชื่อไม่เชื่อไม่สำคัญ สำคัญที่ว่าความจริงของเรา เราทำความจริงของเรา ความจริงของเราเราทำให้ปรากฏ มันเป็นเชิงประจักษ์ที่ความจริงมันเกิดขึ้นมา

ความจริงเกิดขึ้นมา ความจริงคือความจริง คนมีหุมีตานะ คนทุกคนปรารถนาหาความจริง ถ้าความจริงเราค้นหาความผิดของเรา เราก็อยากได้ความจริงเหมือนกัน แล้วถ้าความจริงของเรา ถ้ามันไม่จริง แล้วความจริงของเรามันจะเสื่อมเมื่อไหร่? ความจริงของเรามันจะเปลี่ยนแปลงเมื่อไหร่?

แม้แต่ความจริงของเรา เรายังไม่ไว้ใจเราเลย แล้วเราจะให้ประชาชนให้ญาติโยมเขามาไว้ใจเรา มันจะเป็นไปได้อย่างไร ความจริงของเราเราต้องตรวจสอบ เราต้องแผดเผามัน เราต้องพิสูจน์มัน ความจริงอันนี้มันจริงแค่ไหน ถ้ามันจริงแล้ว มันจริงตามความเห็นของเราเห็นไหม ความจริงนี้มันเกิดขึ้นมาได้ได้อย่างไร? ความจริงมันลอยมาจากฟ้าหรือ?

ความจริงมันก็เกิดจากการกระทำใช่ไหม? เรานั่งสมาธิอย่างไร? เรากำหนดอย่างไร? เราใช้ปัญญาอย่างไร? มันจะแก้ไขอย่างไร? ความจริงมันต้องมีที่มาสิ! ความจริงไม่ลอยมาจากฟ้า พุทธศาสนาเป็นศาสนาแห่งเหตุและผล ศาสนาพุทธเป็นศาสนาแห่งเหตุและผล ศาสนาพุทธไม่ใช่ศาสนาอ่อนหวาน ไม่ใช่ศาสนาขอเอา ไม่ใช่ศาสนาที่มันหล่นลงมาจากฟ้า

สิ่งที่เป็นความจริงกับเรา มันต้องเกิดขึ้นจากการกระทำ มันต้องเกิดขึ้นจากความเป็นจริง แล้วเกิดจากการกระทำสิ่งนั้นมันไม่เป็นความจริงขึ้นมา มันทำแต่เป็นสัญญาอารมณ์ มันจะเป็นความจริงขึ้นมาได้อย่างไร ก็ความจริงชั่วคราว ความจริงที่เขาเชื่อของเขา แต่ถ้าความจริงของเราเราต้องหาของเราขึ้นมา

นี่เรามีอำนาจวาสนาจริงๆ นะ เรามีอำนาจวาสนามาก ถ้าเราไม่มีอำนาจวาสนาชีวิตหนึ่งๆ เขาเกิดขึ้นมาเห็นไหม คุณคนทำงานถึงเกษียณไป แก่แต่ชราก็ต้องตายไปเป็นธรรมดา เราบวชเป็นพระนะ เราก็ต้องแก่เฒ่าไป เราต้องตายไปเหมือนกัน ใช้ชีวิตเหมือนกัน แต่ชีวิตหนึ่งเขาใช้ไปในทางโลก เขาใช้กันไปเพื่อหาผลประโยชน์ หาสิ่งต่างๆ เพื่อบำรุงบำเรอเขาในชาตินี้

เราเป็นพระเป็นเจ้า เราพยายามหาสมบัติ หาธรรมวินัย ขึ้นมาชำระล้างกิเลสของเรา ใช้ชีวิตเหมือนกัน แต่ใช้ชีวิตเพื่อความสะอาดบริสุทธิ์ของใจ ใช้ชีวิตมาเพื่อทำให้หัวใจมันผ่อนคลาย ทำให้ปฏิสันธิจิตตัวที่จะไปเกิดไปตาย ขณะที่ปฏิสันธิจิตเราทำความ

สะอาดของเรามากขึ้นเห็นใหม่ เป็นโสดาบัน เป็นสกิทาคามี เป็นอนาคามีเห็นใหม่ การเกิดมันหดสั้นเข้ามา

โสดาบัน ๗ ชาติ ขณะที่เกิดตายไป ถ้าไม่ตายเป็นโสดาบันก็ชำระล้างไป เป็นสกิทาคามี เป็นอนาคามี อนาคามีนี้ไม่เกิดในกามภพแล้วนะ ถ้าเกิดก็เกิดเป็นพรหม ถ้าสิ้นไปแล้วเกิดอย่างไร? ไม่เกิดอย่างไร? อะไรเป็นพื้นฐานของตัวเกิดและตัวไม่เกิด? อะไรเป็นเหตุเป็นผล?

ถ้ามันไม่แจ้งนะ ศาสนามันจะเป็นความจริงขึ้นมาได้อย่างไร? ศาสนานี้มันจะเป็นความรู้แจ้ง เพราะศาสนานี้ตอบสนองการเกิดและการตาย ตอบสนองถึงการมาของชีวิต แล้วการสิ้นไปของกิเลสที่มีชีวิตอยู่ยังไม่ตาย แล้วเวลามันตาย ก็นั่งสู่สภาพเดิมของเขา มันไม่ตายตั้งแต่สิ้นกิเลสเห็นใหม่ มันตอบสนองตั้งแต่การเกิด แล้วกิเลสตายไป แล้วถึงละชั้นถึงที่สุดไป ไม่มีตายแต่กลับสู่สถานะความจริงของเขา

แต่ของเราถ้ามันไม่จริงนะ เวลาจะเกิดก็ไม่รู้มาจากไหน เวลาจะตายก็คืนรันทนทุราย ไม่อยากตาย ไม่อยากเป็น ไม่อยากไป วิตกกังวลว่าตายแล้วจะไปไหน? ตายแล้วจะมีความทุกข์ขนาดไหน? จะได้อะไรมา ไม่ได้อะไรมา ทุกข์ร้อนไปหมดเลยเห็นใหม่

ธรรมะตอบสนองได้หมด เราเป็นพระนะ ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ เห็นใหม่ ชาติ ศาสนา เราเป็นตัวแทนของศาสนา ตัวศาสนาคือธรรม สังฆธรรม ถ้าสังฆธรรมเป็นความจริงขึ้นมา เป็นความจริงในหัวใจของเรา มีอำนาจวาสนาแล้ว ทำให้เป็นจริงขึ้นมา เกิดมาชาติหนึ่ง ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ แล้วได้บวชเป็นพระ เป็นนักรบ เป็นผู้เห็นภัยในวิภวสงสาร เราจะต้องเข้าถึงธงชัยของเรา คือสิ้นกิเลสของเราในชาตินี้ เอวัง